

Περί Ορθοδοξίας και Εκκλησίας

Το μήνυμα της Ανάστασης μέσα από το αγέλαστο πρόσωπο του Αγίου Λαζάρου

Η Ορθόδοξη Εκκλησία διασώζει μια μαρτυρία για τον φίλο του Χριστού, τον τετραήμερο Λάζαρο.

Από τη στιγμή που αναστήθηκε, λέγεται πως το χαμόγελο του δεν φάνηκε ποτέ πια στα χείλη του παρά μόνο μία φορά. Όχι επειδή η ζωή έχασε τη γλυκύτητά της, αλλά γιατί τα μάτια του είχαν αντικρίσει το βάθος της αιωνιότητας και τίποτα πια δεν μπορούσε να τον συγκλονίσει. Είχε δει το Φως που δεν σβήνει και την αλήθεια που δεν φθείρεται.

Μόνο μια φορά μας λέει η παράδοση ότι χαμογέλασε, όταν είδε έναν άνθρωπο να κλέβει ένα απλό πήλινο δοχείο και μια θλίψη που έμοιαζε περισσότερο με συμπόνια παρά με κρίση, χαμογέλασε και είπε: "Ο πηλός κλέβει τον πηλό".

Μια φράση μικρή, μα γεμάτη από το βάρος της ανθρώπινης λήθης. Γιατί, ενώ είμαστε πλασμένη από χώμα, η ζωή μας κρατιέται από την Πνοή του Θεού, την οποία δυστυχώς συχνά ξεχνάμε και κυνηγάμε το χώμα.

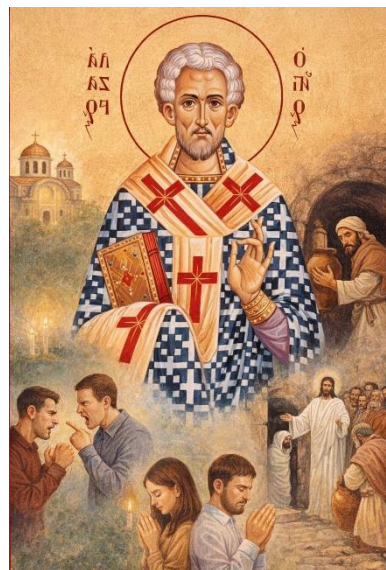
Σήμερα, η σιωπή του Λαζάρου μοιάζει να μας αγγίζει πιο βαθιά από ποτέ. Ζούμε σε ένα κόσμο που μας παρασύρει σε "πήλινες" - κοσμικές έγνοιες: στην εικόνα που δείχνουμε, στα πράγματα που μαζεύουμε, στις μικρές μάχες που νομίζουμε πως μας ορίζουν. Κι έτσι χωρίς να το καταλάβουμε, δίνουμε αξία σε όσα η φθορά θα καταπιεί σαν να μην υπήρξαν ποτέ. Το αγέλαστο πρόσωπο του Αγίου Λαζάρου, δεν είναι αυστηρότητα, δεν είναι απογοήτευση αλλά είναι η σωτηρία.

Μας θυμίζει συνεχώς πόσο εύκολα η ψυχή ξεχνά τον προορισμό της και χάνεται μέσα σε όσα δεν μπορούν να την θρέψουν. Και ψυχή που δεν τρέφεται αργοπεθαίνει.

Κι όμως, μέσα σε αυτή τη σιωπή υπάρχει μια κρυμμένη υπόσχεση. Αν ο Λάζαρος, που γνώρισε το σκοτάδι του τάφου, ξαναβρήκες το δρόμο προς το Φως, τότες και η δική μας ζωή μπορεί να αναστηθεί από τις μικρές και μεγάλες νύχτες, από τις φουρτούνες και τις τρικλοποδιές της ζωής.

Η Ανάσταση δεν είναι μόνο γεγονός, είναι πρόσκληση. Είναι η απαλή φωνή που μας λέει πως τίποτα δεν είναι οριστικό, πως καμιά πτώση δεν είναι τελική, πως η καρδιά μπορεί πάντα να ξανασηκωθεί.

Γιατί στο τέλος, δεν είμαστε μόνο χώμα, είμαστε χώμα που ανασαίνει από το Φως – και αυτό το Φως δεν παύει ποτέ να μας αναζητά.

πάτερ Γέργιος Κόρτας

Ιερός Ναός Αγίου Θεοδώρου Τήρωνος – Μοναγρούλλι- Λεμεσός